

ПРОТОКОЛ

№ 212

гр. Бургас, 04.12.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Т. Канакиева

Членове: Даниел Н. Марков
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Станка Ст. А.
и прокурора Й. М. Г.

Сложи за разглеждане докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232000600222 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

За Апелативна прокуратура – Бургас се явява заместник-апелативният прокурор Й. Г..

Жалбоподателят подсъдим Р. П. Н. се явява лично и с упълномощения защитник адв. М. А. от АК-Ямбол.

Не се явява частният обвинител С. А. И., редовно призована. За нея се явява повереник адв. К. Т..

Не се явява частният обвинител Н. С. И., редовно призована. За нея се явява повереник адв. К. Т..

Не се явява частният обвинител С. С. И., редовно призована. За нея се явява повереникът адв. К. Т..

Не се явява частният обвинител Е. С. И., редовно призована. За нея се явява повереникът адв. К. Т..

Не се явява частният обвинител А. С. М., редовно призована. Не се явява повереникът на същата адв. Р. М., редовно призована.

Не се явява частният обвинител Н. Е. И., представлявана от родител и законен представител А. С. М., която също не се явява, редовно призована. Не се явява и техният повереник адв. Р. М., редовно призована.

Не се явяват и поверениците адв. И. Р. и адв. Е. Т., редовно призовани.

Съдът докладва постъпила молба от частния обвинител А. С. М., лично за себе си и като законен представител на частния обвинител Н. Е. И., чрез адв. Р. М., с която заявяват, че са уведомени за насроченото дело. Същите не възразяват да бъде даден ход на делото и разгледано в тяхно отсъствие, поддържат депозираните възражения срещу въззивната жалба на подсъдимия и неговия защитник и се противопоставят на твърденията в жалбата за явна несправедливост на наложените наказания и за незаконосъобразност на първоинстанционната присъда, нямат доказателствени и процесуални искания и поддържат становището относно правилността и законосъобразността на обжалваната присъда, като молят същата да бъде потвърдена.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото. Не съществуват процесуални пречки.

АДВ. Т.: Да се даде ход на делото.

АДВ. А.: Липсват пречки по хода, моля да дадете ход на делото.

Съдът като изслуша становището на страните по хода на делото и намери, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ПРОКУРОРЪТ: Да се приеме становището на адв. М.. Няма да соча

доказателства, нямам доказателствени искания. Да се приключи.

АДВ. Т.: Нямам доказателствени искания.

АДВ. А.: Поддържам депозираната въззивна жалба. Нямам възражения да бъде прието становището на колегата М.. Нямам доказателствени искания. Моля да приключите съдебното дирене.

По доказателствата, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА депозираната молба от повереника на частните обвинители А. М. и Н. И. – адв. М. от АК-София.

ПРИЕМА и прочита приложените по делото писмени доказателства.

ПРИКЛЮЧВА съдебното следствие и **ДАВА думата** за прения по същество.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, жалбата на подсъдимия Р. Н. и неговата защита, макар и допустима, считам за неоснователна.

Предвид изцяло бланкетното оплакване на подсъдимия и неговата защита, дори и в период, считано от м. август, когато са били изготвени мотивите към присъдата и защитата е била в състояние да попълни тази бланкетност, следва да се отбележи и следното:

Претенцията за необоснованост на присъдата е както казах по-горе немотивирана, но тя е и неоснователна. Окръжният съд в Ямбол при формирането на изводите си по фактите е ползвал единствено и само процесуално изрядни доказателствени източници, които са били такива и на досъдебното производство, подложил ги е на собствена оценка поотделно и в тяхната съвкупност, проверил е тяхната достоверност. Проявил е процесуална активност чрез назначаването на повторна комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза. Ето защо считам, че и в хода на съдебното

следствие не са допуснати процесуални нарушения от вида на съществените такива.

На второ място – считам, че е несъстоятелна тезата на подсъдимия и неговия защитник, изразена в съдебната фаза пред Окръжен съд – Ямбол, за случайно деяние по смисъла на [чл. 15 от НК](#). От протокола за оглед на местопроизшествието, от показанията на очевидците на деянието – свидетелите Г. Г., Г. А., Р. К., С. А., А. А., включително и от обяснението на подсъдимия в съдебна фаза, позволяват ясно да се изведе виновното поведение на подсъдимия, който движейки се изцяло в лявата част на магистралата, при закъсняла реакция веднага да намали скоростта и спре автомобила си при възникналата опасност и възприета такава, а това е бил аварираният микробус, управляван от загиналия, е извършил нарушение на [чл. 20, ал. 2 изр.2 от ЗДвП](#).

Нещо повече, при доказаност на факта на управление на лекия автомобил „БМВ“ със скорост от около 123 км/ч. от подсъдимото лице, в тази насока са и обясненията на подсъдимия и кореспондиращото заключение на комплексната автотехническа и съдебномедицинска експертиза, при управление на автомобила в тъмната част на денонощието, при разпръснатите части от спуканата гума на аварирания микробус по платното за движение именно и преобладаващо в лявата лента, за което съдим от протокола за оглед на местопроизшествие и по която лента се е движило подсъдимото лице, белият цвят на аварирания микробус, отражението на задните габарити на микробуса – в каквата насока е заключението на комплексната медицинска и автотехническа експертиза, следва доказателствената обосновааност на факта, че подсъдимият не само е възприемал тези обстоятелства, но същите ги е възприемал и като налични опасности по пътя. Още повече, че по собствените му думи подсъдимият има стаж като шофьор, а следователно и предполагаема опитност.

Подсъдимият е бил длъжен да предвиди възможната опасност, защото микробусът е бил с включени предни фарове. В тази насока са протоколът за оглед, фотоснимки 13, 14, 18, 25, 26, 32 и 60, а също и кореспондиращите показания на свидетелите Г. А., Р. К., С. А. и А. А.. Следователно, от лявата част на пътното платно към мантинелата е имало осветеност на спрялото моторно превозно средство, микробусът на пострадалото лице. Тази

доказателствена съвкупност не е намерила достатъчно ясно изразяване в мотивите на Окръжен съд – Ямбол. При условие, че подсъдимият обаче се е намирал на разстояние 134 м от задната част на микробуса и 136 м преди мястото на удара с пострадалия, при опасна зона за спиране от 127 м, като не е предприел аварийно спиране и не е спрял управлението от него автомобил, а вместо това е предприел маневра завиване на дясно, е явно, че подсъдимият не се е съобразил с изискването на общата разпоредба на чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП и виновно, по непредпазливост е причинил автопроизшествието. Именно поради това допуснато нарушение, считам за недопустимо прилагането на общата разпоредба на чл. 15 от НК. В този смисъл са и аргументите от осъдителната присъда на ОС-Ямбол, с които в генерален аспект се солидаризирам.

В тази насока е и трайната съдебна практика на ВС и ВКС, като само ще цитирам Решение № 98/96 г. по н.д. № 100/96 г. на ВС. Ето защо считам, че материалният закон правилно е бил приложен.

На поредно място – считам, че по делото не е налице основанието по чл. 337, ал. 1, т. 1 от НПК за намаляване на наложените наказания и изведеното на тази плоскост нарушение на закона.

Няма основания за допълнително смекчаване на наказанието, което е към абсолютния минимум на предвидения в закона размер шест месеца лишаване от свобода, при отлагане на изпълнението на наказанието в срок от три години и шест месеца лишаване от правото да управлява моторно превозно средство.

В допълнение на индивидуализацията на санкцията, но само в аспекта на спазване на неотменимите принципи на справедливостта и обективността по делото, доколкото няма и протест, няма и жалби от частните обвинители, следва да се посочи, че подсъдимият е с 3 акта, 3 наказателни постановления и 5 фиша, считано от 2008 г. до 05.08.2018 г., когато е датата на ПТП, за различни нарушения на ЗДвП и най-важното, отнет е живот на един млад човек - само на 25 г., син, брат и баща на малолетно дете, който е полагал усилия за прехраната на семейството си.

Ето защо, смекчаващите отговорността обстоятелства не следва да бъдат преувеличавани, както и категоричното съпричиняване на вредоносния резултат. Горното е с оглед постигане на целите на генералната и частна

превенция.

В този смисъл е Решение № 558 от 10.06.2005 г. по н.д. № 1075/2004 г. на ВКС, I н.о., Решение № 498 от 14.12.2009 г. по н.д. № 510/2009 г., на ВКС, II н.о. и др.

Предвид гореизложеното, моля да потвърдите присъдата на ОС-Ямбол, като обоснована и законосъобразна при горните съображения.

По отношение на разноските по делото, моля същите да се съобразят и с тези направени в настоящата инстанция.

По отношение на мярката за неотклонение, такава не е била вземана още на досъдебното производство и към настоящия момент подсъдимият Н. е без мярка за неотклонение, като не считам, че има данни за налагане на такава.

Моля за Вашето решение в горната насока.

АДВ. Т.: Считам въззивната жалба за немотивирана, неоснователна. Придържам се към изложеното от прокурора. Моля да потвърдите първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

АДВ. А.: Уважаема госпожо председател, уважаеми апелативни съдии, както вече казах, аз поддържам депозираната въззивна жалба и моля почитаемият съд да уважи същата със съответните законни последици.

Смятах по различен начин да се аргументирам за това си искане, но ще вървя по пледоарията на държавното обвинение. Твърдението, че въззивната ми жалба не е мотивирана, имало бланкетни оплаквания, тъй като не била допълнена с конкретни оплаквания от момента на изготвяне на мотивите до днешното съдебно заседание, считам за абсурдно и неоснователно. Въззивният съд като такъв е по фактите и по правото и дали аз ще изложа аргументите си в допълнение към въззивна жалба, или ще сторя това в съдебно заседание, е решение само и единствено на защитата с оглед предприетата от нея линия на защита, поради което не приемам довода, че не може да се ориентира държавното обвинение, в случая и частното обвинение, какъв вид оплаквания съм сторила с въззивната си жалба. Ето защо аз считам, че към настоящия момент не беше необходимо да пиша допълнение към

въззивната си жалба и това е продиктувано от факта, който не беше отбелязан от държавното и частно обвинение – пълното противоречие между присъда и мотиви към присъдата, което само по себе си е абсолютно процесуално нарушение, водещо до отмяната и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Какво имам предвид? Обжалвала съм присъда № 13/25.05.2023 г., постановена по НОХД № 145/2021 г. по описа на Ямболския окръжен съд, съгласно която по отношение на подзащитния ми е постановена осъдителна такава за извършено нарушение на правилата, визирани в чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП, което се субсумира под правната норма на текста на чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 НК и му е определено наказание шест месеца лишаване от свобода, отложено за изтърпяване за срок от три години и на основание чл. 343г от НК е лишен от право да управлява МПС за срок от шест месеца. В мотивите към присъдата обаче шест месеца лишаване от свобода не се съдържат. Там се твърди от началото до края, че наказанието, което съдът му отмерва, определя, налага е за срок от три месеца. По тази една-единствена причина съм счела, че абсолютно не е нужно и всеки, който се запознае с мотивите към присъдата, ще разбере каква е причината да не пиша допълнение към въззивната си жалба, включително и държавното обвинение. Ето защо аз не съм изложила допълнителни аргументи, но това е един от основните ми аргументи да претендирам, че така постановената присъда е постановена такава при нарушение на процесуалните правила, тъй като противоречието между присъда и мотиви по отношение размера на наложеното наказание не ни дава възможност да установим какво е вътрешното убеждение на съда, на каква база, доказателствена такава, съдът е направил своите правни изводи, щото да отмери наказание шест месеца лишаване от свобода, докато в същия момент, съгласно вътрешното му убеждение, това наказание е следвало да бъде три месеца лишаване от свобода. Смятам, че отговорих подробно защо не съм написала допълнение към въззивната си жалба.

Освен допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила считам, че така постановената присъда е и необоснована. Основанията ми се съдържат и в мотивите към постановената присъда и съответно обжалвана, тъй като аз продължавам да считам, че с мотивите си първоинстанционният

съд не е отговорил достатъчно аргументирано и обосновано на възраженията на защитата защо приема, че изработеният по комплексната тройна автотехническа и съдебномедицинска експертиза, ползваният чисто математически модел от експертите, които по една математическа формула са изчислили, че моя подзащитен, движейки се в посоката зад аварирания и спрял в най-бързата лента бял микробус от 136 м, това е моментът, в който движещият се пред него автомобил, без да подаде сигнал, предприема маневра навлизане в дясно платно и чисто инстинктивно същият последва, като експертите са изчислили, че от 134 м всъщност белият бус би следвало да стане видим за моя подзащитен, тъй като бил с бял цвят и съответно е следвало да го забележи. Но въпросът към проф. Карапетков в съдебно заседание, когато в посоката на движение на моя подзащитен има два обекта, единият от които осветен, а другият е абсолютно неосветен, имайки предвид автомобила, чието движение той следва, тъй като така или иначе е осветен този автомобил, и един бял бус, спрял в бързата лента без нищо, което да го осветява, тогава каква би била реакцията на водача, който следва тези два обекта, кое е по-забележимо за него – дали осветеният обект или неосветеният. Автоекспертът, който много уважавам, беше категоричен, че когато има два такива обекта несъмнено вниманието е насочено към този, който е осветен и чието поведение всъщност той повтаря. В тази насока твърдението, че видите ли не били налице основания за прилагане разпоредбата на чл. 15 НК, тъй като моя подзащитен от 134 м преди достигане на пострадалия Е. И., затова защото не е отчел разпръснати части от т.нар. гръмнала гума, така се твърди, в лявата лента за движение. Аз не знам в делото и част от него в досъдебната му фаза да има никакви доказателства, някой да е изследвал тези отломки, остатъци, които са описани в протокола за оглед на местопроизшествие първо дали са въобще от тази гума, второ, живеем в България и да си говорим за европейски магистрали не е сериозно, защото всички ние знаем, че когато има такъв случай голяма част от водачите не отстраняват остатъците, които са от техните автомобили и те остават на платното. И трето, обстоятелство, което не е спорно за абсолютно никой, който е чел делото е, че подзащитният ми, както вече е казал и в обясненията си и е установено по делото, и е част от експертизата предмет на обсъждане, виждайки пред себе си автомобила, който е осветен и се движи, че предприема навлизане в дясната лента, чисто инстинктивно го последва, а

каква е логиката, дори и да е видял тези части, да не е приел, че всъщност автомобилът пред него е предприел маневрата именно, за да ги избегне. И защо е трябвало в този момент той да се сети, че девет човека натоварени в един бус със сто килима ще решат да си сменят гумата в най-бързата лента.

Автобусът бил бял на цвят и това била причината, поради която моят подзащитен трябвало да го забележи. А някой прочете ли показанията на свидетелите, които са разпитани и които са били извън микробуса, като пострадалият Е. И. се е намирал от неговата дясна страна, там където е плъзгащата врата и където е свалил майката с детето, за да търси триъгълник, а съпругът на тази жена се е намирал отзад, който е вдигнал капака на буса, за да може под килимите да търси резервната гума. Е, вътрешността на буса продължава ли да е бял или не е бял, защото ние не знаем какви са цветовете на килимите. Да не говорим, че те нямат отразяващо действие, отразителна светлина и т.н. Толкова по този въпрос. Има хиляда доказателства в тази насока и не мисля, че е необходимо непрекъснато да повтарям едно и също.

По отношение светлоотразителните части на габаритите. Когато е вдигнат задният капак и един човек се разхожда да вади килимите, за да търси резервната гума отдолу, аз не мисля, че тези габарити при изключени задни светлини, защото няма спор по този въпрос, някой може да ги възприеме не от 134-я метър, а от 34-я.

Това, че микробусът е бил с включени предни светлини и това трябва да го направи видим отзад, абсолютно не го разбирам. Вече казах, към момента на катастрофата той е бил с вдигнат заден капак и наистина голяма фантазия трябва, за да приемеш, че някакви светлини, ако въобще са светили отпред, то трябва да се възприемат от водача отзад.

Толкова по твърдението, че нямаме хипотезата на чл. 15 НК, защото всички тези доказателства предпоставяли моят подзащитен да е бил длъжен да забележи на 134-я метър спрелия бус пред него и съответно да предприеме аварийно спиране.

Това, че е предприел спиране мисля, че не е спорно, тъй като е изчислена скоростта му на движение около 122-123 км/ч., която е разрешена скорост. Отделно от това, към момента на удара скоростта му е изчислена на 107 км/ч. Разликата между тези две скорости се дължи на факта, както той самият каза, че е вдигнал крака си от газта, но не е предприел аварийно

спиране. Кога трябва да предприеме аварийно спиране? Само тогава, когато за него възникне нещо, което да го накара да предприеме някаква друга маневра, да предприеме аварийно спиране и т.н. Отново стигаме до т.нар. предвидимо и непредвидимо препятствие. В тази насока съм изложила достатъчно аргументи пред първоинстанционния съд и не считам, че е необходимо да ги преповтарям пред настоящия състав.

С оглед посочената от държавното обвинение съдебна практика и един доста дълъг период от време, в който със съдебна практика почти се промени законът и чл. 15 НК беше ненужно игнориран и неприлаган, тъй като винаги когато може да се сметне математически, ние приемаме, че видите ли, това е предвидимо препятствие, трябва водачът да съобрази своето поведение и т.н. В тази насока бяха цитирани решения на Върховния съд от 1996 г. и от 2005 г. Държа да отбележа, че ВКС започна да отстъпва от тази си позиция, тъй като абсолютизирането на едно обстоятелство, каквото и да е то, на съдът е известно, както пешеходните пътеки и т.н., след време ВКС преценявайки разнопосочната практика приема, че не могат да бъдат абсолютизирани. Приемам, че в конкретния случай вече са налице и такива решения, затова ще Ви цитирам решение от 17.07.2023 г. Това е решение № 273/17.07.2023 г., постановено по КНД № 388/2023 г. по описа на II н.о., когато, тъй като гледаме пак решение на Апелативен съд – Бургас, макар и тръгнало от Сливенския окръжен съд, когато вече е направен подробен анализ на двете изречения, предвидени в ал. 2 на чл. 20 ЗДвП и приемат, че тогава, когато няма никаква причина на магистралата да решиш посред нощ, в нашия конкретен случай в 21.50 ч., в тъмната част на денонощието да се разхожда пешеходец, на който е абсолютно забранено да бъде на тази територия, то тогава говорим за чл. 15 НК и това е решението на ВКС, като отменя решението на Апелативен съд – Бургас и го признава за невиновен. Ето защо аз считам, че ние сме в тази хипотеза, а не в тази, която беше посочена от държавното обвинение. Затова продължавам да твърдя, че моят подзащитен, макар и с изключително ниско наказание, отчитайки всички факти по делото, не следва да е виновен. В крайна сметка всеки български гражданин трябва да знае какво точно е нарушил, за да може да съобрази поведението си при едно следващо такова препятствие. Тогава обаче, когато има правила и те се спазват в определена степен от едно лице и в абсолютно никаква степен от пострадалия, не можем да говорим за виновност, за небрежност и за

неизпълнение на вменените му задълженията по ЗДвП. В конкретния случай сме изправени именно пред такава хипотеза.

Изобщо не приемам становището, че видите ли, от 2008 г. до 2018 г. той е имал няколко наказания. В тази насока има Тълкувателно решение. Не може откакто се е родил до днешна дата да се изследват всичките нарушения. Има си определен период. Съдът в мотивите си е посочил точно кои нарушения могат да бъдат обсъдени и те нямат нищо общо нито със скорост на движение, нито с нещо друго. Така че не приемам и доводите в тази насока.

Във връзка с всичко казано, моля почитаемият съд да приеме, че въззивната ни жалба е основателна и ако приеме, че допуснатото от първоинстанционния съд нарушение не позволява на настоящия състав да постанови съдебен акт извън отмяна и връщане на делото за разглеждане от друг състав, то ще Ви моля да се произнесете в този смисъл.

Ако приемете, че за настоящия състав вътрешното убеждение на съда е ясно, то ще Ви моля да приемете, че жалбата е неоснователна и да постановите съдебен акт, с който да отмените обжалваната присъда и признаете подзащитния ми за невиновен по повдигнатото му и поддържано обвинение, след съответното изменение на прокурора по чл. 287 НПК.

Моля в този смисъл да постановите Вашия съдебен акт.

Съдът дава право на лична защита на подсъдимия Н.:

ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ Н.: Аз се присъединявам напълно към становището на моя защитник. Поддържам го. Толкова години съм шофьор, пътувам много. Никога не съм предполагал, че някой ще реши да спре на магистралата в ускорителната лента да си сменя гумата, без светлини, без триъгълник, без жилетка. Никога не съм го допускал. Аз вярвам, че всеки един здравомислещ, който си е взел книжка за управление на МПС, също ще мисли като мен.

Съдът приключва съдебните прения и дава последна дума на

подсъдимия Н.:

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ Н.: Моля да бъде оправдан.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10.40 часа.

Председател: _____

Секретар: _____